

— Я не помру, — каже Ділан з набагато більшою впевненістю, ніж я очікувала б, і висмикує з-під туніки ланцюжок, щоб показати каблучку, яка звисала з нього. — Вона сказала, що це погана прикмета — робити пропозицію до мого від'їзду, тож ми чекаємо на випускний. — Він цілує обручку й ховає ланцюжок назад під комір. — Наступні три роки будуть довгі, але вони того варті.

Я стрималася від того, щоб зітхнути, хоча це, може, було найромантичніше, що я будь-коли чула.

— Ти зможеш перелізти через Парапет, — насміхається хлопець позаду нас. — Тут он вітерець піддуває з яру.

Я закочую очі.

— Заткнись і дивись на себе, — огризається Ріаннон, її ноги цокають об камінь, поки ми підіймаємося.

Бачимо верхній вихід — дверну пройму, сповнену розмитого світла. Міра мала рацію. Ці хмари накриють нас, тож мусимо опинитися по той бік Парапету до того, як це станеться.

Ще один крок, ще один цокіт ніг Ріаннон.

— Покажи-но мені свої черевики, — кажу я тихо, щоб придурок за моєю спиною не почув.

Вона морщить брови, а в її карих очах проглядає збентеження, але показує підошви. Вони гладенькі, як і ті, що я носила раніше. У мій живіт немов хто камінь опустив.

Черга знову починає рухатися, зупиняючись, коли ми перебуваємо за кілька метрів від пройма.

— Який у тебе розмір ноги? — запитую я.

— Що? — Ріаннон кліпає до мене.

— Твої ноги. Якого вони розміру?

— Восьмого, — відповідає вона. Поміж її брів залягли дві зморшки.

— У мене сьомий, — швидко кажу я. — Буде дуже боляче, але я хочу, щоб ти взяла мій лівий черевик. Поміняйся зі мною.

У правому я тримаю кинджал.

— Що-що? — Вона дивиться на мене, ніби я з'їхала з глузду, і, можливо, так воно і є.

— Це взуття вершника. Воно краще чіпляється до каміння. Твої пальці на ногах скорчатся й заніміють, але принаймні в тебе буде шанс не зірватися, якщо полле дощ.

Ріаннон дивиться на відчинені двері й темне небо, а потім знову на мене.

— Ти хочеш обміняти черевик?